

Станіслав Новицький

КОРІННЯ ДОЩУ

Станіслав Новицький

КОРІННЯ ДОЩУ

ПОЕЗІЇ

Київ
«Український письменник»
2024

УДК 821.161.2'06-1
Н 73

Новицький Станіслав

Н 73 Коріння дощу. Поезії / Станіслав Новицький. – Київ. Видавництво «Український письменник», 2024. – 138 с.

ISBN 978-966-579-606-0

Станіслав Новицький – відомий український поет. Попри численний доробок, він усе ще йде до Слова, як до престолу, шукаючи в ньому початків того міцного коріння, тієї невикоріненості, що розростатиметься в єднанні любові із роз'ятреними ранами, правди із мудрою виваженістю на терезах його ліризму.

Збірка «Коріння дощу» – чергова спроба автором увіковічнити власну поетичну стихію, що для читача випромінює справжністю та істиною. Книжка засвідчує невичерпність не так глибин філософських рефлексій, як макрокосмосу метафорики. Це той поетичний голос, що зберігає баланс між двох світів – метафізичного та земного, бо творить особливий простір.

УДК 821.161.2'06-1

В книзі використано роботи відомого
українського художника
Романа Петрука.

ISBN 978-966-579-606-0

© Новицький С.С., 2024
© Видавництво «Український
письменник», 2024

Шукач тиші

*В саду мовчання
кожен листок на дереві
слухає тишу
Станіслав Новицький*

Поетична збірка «Небесна глина» Станіслава Новицького натурфілософська за світоглядом і емоційно правдива за тональністю.

У ній органічно поєднано етичний та естетичний первні. Така поезія оприявнює максимальну правдивість – у розмові з читачами й у розмові поета з собою, бо вірші сприймаєш як одкровення голосу, який знає силу мовчання.

*мовчання втікає у море
як ріки
які повняться простотою
вічності
як вода
що мре від браку повітря
але я вірю*

*у мудрість риби яка дивиться
крізь мовчання
у небо*

Тиша одкровенень відлунює зі збірки «Небесна глина». У віршах Станіслава виразним є зв'язок із поезією Павла Тичини, у якій часто натрапляємо на приклади францисканства. Філософія Франциска Ассизького реалізує себе в настанові на усеохопну любов: світ одухотворений і живий у всіх можливих виявах – від комах до рослини... Космос народжується з любові.

*літо плаче пшеничним колоссям
на цім зморенім полі
де осінь сіє полинове насіння
щоби гіркота проросла
після снігів
тут давно немає дощу
він тільки сниться
порослому полю
як і руки жнивача
що збирають колоски*

У поезіях С. Новицького, де літературознавчий розум схоплює поетику стихій, за Ґастоном Башлярмом, водночас відчуваєш

зримо й незримо любов, що просочується в усіх еманациях живого світу. А світ, про який розповідає ліричний суб'єкт, одвічно живий.

І ще: в ньому є Бог.

Стихії в такому космосі онтологічні, природа жива, а людський голос прагне знайти живу душу або ж залишатися в самоті, щоб не примножувати симулякрів.

У тиші може бути надзвичайно затишно й самозарадно. А ліричний суб'єкт прагне жити у світі, де є пам'ять і любов, а не суєтність і емоційна порожнеча.

Суєта – це гамір, викривлені цінності, фальшиві устремління... А оскільки естетика й етика у цій збірці нерозривні, то й подобної суєти бути не може.

У «Небесній глині» також немає манірних поз, повчань і штучності. Немає плакатної трафаретності й загумінковості переживань, немає позерства й пиhi. С. Новицький вірний сло-

ву, вірний власній емоційній ідентичності, вірний традиціям української літератури, які в ХХ столітті явили надзвичайно високі естетичні зразки.

Поезія, представлена в цій книжці, жива: вона щира й збо-лена в плані емоційної репрезентації. А також онтологічна, бо за космосом поетичного переживання відчуваєш «ходу великого Часу», який промовляє до людини непорушністю стихій. Є в цій книжці, як на мене, ключовий образ туману (у віршах лексема трапляється 16 разів, не рахуючи назв), у який, проте, сьогодні важко потрапити, щоб сховатися від надміру фальшу й суєти.

*туманна ніч
яка твоя дорога
слова німіють
в просторі землі
мільярди літ
мільярд спокус
земного перелазу
і гріх*

*як хліб насущний
на землі*

*туманна ніч
і тінь моя блукає
сліпими вулицями
міста
де кожен день
чи суєта
чи велич
бетонних душ
і «мешканців» планети
німіє холод
предковічний пес*

От що прикметно: не лише зримість образів вирізняє цей поетичний наратив. Йому притаманна максимальна чесність. Таку книжку аж ніяк не назвеш беземоційною, проте емоційна щирість тут особлива. Маємо контемпляційний погляд мудрої душі, яка шукає себе в мовчанні або ж у туманах, які промовляють до суб'єкта значно більше, ніж фальшиві слова.

*туман заглядає у моє вікно
білим подихом ночі залишає
літери і обличчя*

*маленькі як новонароджені діти
він перетворює келих вина
у келих туману*

Поетичний суб'єкт максималь-но чесний зі світом навколо себе: космос – це любов. І ці філософські максими, починаючи від Григорія Сковороди, Памфіла Юркевича й до Павла Тичини, Миколи Вінграновського, Павла Мовчана й Юрія Буряка надзвичайно відчутні в поезії Станіслава Новицького. Ідеться не про контактологічні зв'язки, хоча епіграфів у поезіях чимало (з творів І. Драча, Т. Карабовича, Лесі Степовички, В. Базилевського та ін.), а про типологічну канву, з якої виростає український поет.

Поетичний суб'єкт належить до тих, про кого можна сказати «старосвітський». Така душа тисячоліттями блукала світом і бачила різні енергетичні вияви. Світ природи в поезіях С. Новицького убезпечує незнищенність українського буття: такий мотив має стосунок до

космологічних і натурфілософських уявлень, згідно з якими Всесвіт – це постійне перетікання енергій і переродження матерії. Уможливорює таке переродження любов: як метафізична, яку неможливо вербалізувати, так і любов до рідного села, рідних людей, рідної землі.

*озвавшись вітром
або золотим промінням
нашого з тобою сонця
хочеться вірити
в прийдешніх снах
знову буде весна
то тільки осінь
може закохуватися
у зиму
у білу паморозь на моєму
віконці
до якого прилетить
горобчик
щоби
заглянути у мої сни
з тобою*

Важливо й прикметно, що концепт рідного простору в збірці має чітку географічну репрезентацію:

*Південь
до тебе сьогодні говорю
де між Дунаєм і Бугом
коріння моє проросло
південь
цнотливо хитрюща циганко
що викурила останню
мою цигарку
південь
автобус ананівський
що пропах степовими травами
і циганською хтивістю*

*південь
повний келих вина
південь
сонце налите тривким
похміллям*

Станіслав Новицький відданий своєму світу, а поезія має чіткі локуси, в ній згадано річки й географічні простори, які для суб'єкта концептуалізують Південь. Після Юрія Яновського й Миколи Вінграновського, Дмитра Кременя й Бориса Нечерди маємо евентуально автентичний, іманентно глибокий голос української поезії. І глибина такого поетичного слова – саме в

здатності суб'єкта лірики відчувати мовчання.

Дискурс мовчання у збірці актуалізовано від перших і до останніх рядків. Мовчання, у яке вслухається поет або ж суб'єкт поезій, – результат природної потреби жити подалі від суєти, але бути в єдності з космосом. Можна було б пригадати індуїстські світоглядні настанови, буддистські практики, проте для поезій С. Новицького глибинним є той тонкий поетичний погляд, який притаманний найкращим велетам української поезії і який утверджує любов як найважливішу силу, здатну зцементувати світ. У здатності чути голоси комашок чи квітів криється здатність виявляти нечувану силу духу, що походить від єдності із власною землею.

так, можливо, пташка говорить людським голосом!?

можливо, пташка розуміє, що я їй

скажу...?

Не розумію:

*хто хоче бути птахом?
хто хоче бути туманом
хто хоче бути кам'яною стіною
можливо, тільки я...*

Батьківська хата, рідне село набувають категорій у «Небесній глині» онтологічних: і в такому разі неадекватно й протиприродно (якщо не злочинно) говорити про представлений художній світ як рустикальний. Це не сільський світ, який є меншовартісним: маємо заглиблення у праматерію слова й у вимір онтології часопростору. Суб'єкт поезії виявляє незначенність саме тому, що має здатність виразно мовчати і вслухатися в тишу.

*впадаю в німоту
рятуючись від світу
та думаю дійти
до саду і до тьми
у тиші тій спочину
у предковічній млі
допоки сні лукавлять
сховавшись в самоті
допоки сад в цвітінні
допоки цвіт зове*

*чекаю оніміння
у сні і на землі*

*чекаю і піду
мені ще йти далеко
мені ще йти
і йти*

*допоки знов лелеки
дійдуть до самоти...*

У таких поетичних рядках відчуваєш енергію особливої сили, яка гармоніює світ навколо і яка допомагає читачам віднайти красу й баланс енергій. Сила поетичного погляду полягає в здатності балансувати читацький часопростір і спонукати бачити те, що поза словом – у царині міжрядковості або ж онтології мови.

У «Небесній глині» перед читачем відкривається самодостатній поетичний голос, який промовляє правдиво й шляхетно. Та старосвітськість, про яку писав вище, передбачає іманентну внутрішню інтелігентність і чесність. І саме в такій правдивості поетичного голосу кри-

ється здатність до відновлення світу, до його переформатування в єдності етики й естетики. Поезія С. Новицького містить високий ступінь зорової образності, предметної конкретики, але в цій конкретиці розчиняється слово. І з нього виринає світ такий, як він є. З любов'ю, що не потребує прив'язаності, з почуттями, яким не властивий фальш або солодкава штучність.

Станіслав Новицький – молодий і вже потужний голос у сучасному літпроцесі. У збірці відлунюють традиції францисканства й питомого українського мелосу, у якому вчувається гармонія світу... Гармонія, яку сьогодні порушено, але яку художнє слово може допомогти відновити.

*я народився
між Бугом і Дунаєм
у степах де туман цілує
кожну квітку
там де сонце
зігріває грона винограду
на полі*

*там де я чув пісні
жінок які повертались
з поля*

*я народився
між Бугом і Дунаєм*

Така поезія вільна від суєтності, вона – поза часом. Але в простоті зорового малюнка криється здатність поета фіксувати реальність і надавати їй емоційної правдивості. Поетичний суб'єкт здатний міфологізувати Південь, утривалюючи у великому Часі образ рідної землі.

*І знову на південь
знову пахне дорога вином
знову час
нагадує мені про плин світу
і так ніжно мені від
чорного поля осіннього
золота
чорного поля минулого
літа*

*знову південь
і знову дорога
що у серці своїм бережу*

У такій міфологізації відчуваєш те, що існує поза словом. Коли словесна оболонка розчиняється, відчувається дематеріалізація слова, подібно до поезій Малларме, Тичини, Антонича або Маланюка.

У цьому поетичному космосі особлива сила, здатна змінювати світ і вести за собою, виставлячи етичний формат бачення навколишньої дійсності. Важливо гідно й чесно жити, працюючи на своїй землі й роблячи все, щоб твоя душа була вільна.

Поетичний суб'єкт збірки «Небесна глина» вільний і правдивий, виважений і мудрий, наділений любов'ю і здатний інспірувати світ любов'ю.

Нехай концепт поетичного Півдня утверджується в літературі метамодерного часу, нехай поезія залишається тим міфологічним нарративом, що вибудовує оптику єднання зі словом і рідною землею.

У період катастроф така поезія здатна єднати роз'ятрені душі й лікувати їх.

*клятий вік
розливається чисте
цвітіння
в ріки чорної крові
тепер*

Зрештою, можна припустити, що душа суб'єкта поезії, котра так тонко відчуває онтологію світу, не раз переживала стан роз'ятреності. Проте сила землі допомагає відновитися, щоб іти далі.

І ця книжка утверджує нас у любові й прагненні жити.

Нехай поетичний голос Станіслава Новицького утверджується в силі, щоб зміцнювати наш дух у боротьбі зі Злом. Нехай слово буде правдивим, а дух нездоланим!

*Дмитро Дроздовський
Інститут літератури НАНУ
ім. Тараса Шевченка*

ΠΟΕΣΙΪ
2022-2024 ρ.

КОРІННЯ ДОЩУ

коріння дощу
повернення
від неба
до землі

при далекій
дорозі
при білих
квітах
днів
минущих
шукаю тебе
у мовчазних
садах

на стежці
сумних півоній

шукаю
голос

навколо
нас
загубленість
німоти

не бачив
світла небесних
молитов
ховаючи
слово за словом
ховаючи
світло за світлом

де
молитва
оживає

торкаючись
чужих
рук

торкаючись
землі
у зниканні
тепла

знаходиш
печаль
чужих зіниць

ожина
стигне

доторкнутись
до ожини
означає
спробувати
чорну
кров ожини

трава
приховала
ожину

трава
гріє
сонце

напиши
мені

осінь
поруйнує
останні
стіни
наших
душ

тремтіння

хата

холодна

звільнись

у далеких дорогах
ніхто
не дасть
хліба

у далеких дорогах
дощ
напуватиме
наші серця

птахи
злетілись
до вечора

небо
стомилось
від
теплоти
пташиних
гнізд

час перельоту
торкається
їхніх
крил

час перельоту
межа
за межею

сьогодні
дикі
бджоли
понесуть
меди
молодого
сонця
до наших
воріт

ЗНИКНИ

знову
торкатимусь
твого
волосся

тільки
пісня
зупиняє
наші голоси

як вітер
зупиняє
перехожого
на вулиці

бджола
відлітає
обцілувавши
останній
сонях
у полі

відлетіла
до криниці
напитись
перед
вечірнім дощем
води

хто ти
питають
у мене
голоси
з високої трави
хто я
питають голоси

ніхто
мене
ще не бачив

тільки
трава
не вишита
білими нитками
тільки
трава
мовчить

день
вербовий

ікону
занесли
до хати

помолились
Богу

і стомившись
лягли
у ніч

снігурі
витоптали
стежку до криниці

не піду
їхньою
стежкою

не можу
випити води
з криниці

снігурі
торкаються
гілок
крильми

день
забувається

у лісових
гніздах
осінь
спить

скажи мені
що зробити
з квітами
які осипаються

сон
клубиться
у лісових
гніздах

вовк
у ранковій
тьмі
долає
перший сніг
за селом

тінь
пустки
зосталась
навіки

молоді
груші
не падають
батько
збиває
груші в траву

дід
збирає
груші

потім
нахиляється
і кладе
мені у пазуху
руки
у батька
теплі
руки
у діда
теплі

ЕТЮД ВЕРШИН

я бачив такі вершини
вершиноньки Боже збав
де холод повільно сунеться
дрімаючи у снігах

такі вже були вершини
від чорних небес межа
тепер одчахнувсь од світу
вершина мені чужа

на білім крилі дримає
невінчана чужина
де тільки землі немає
а тиша зрина із дна

у кого справдешні крила
у кого сльоза сумна
нікого ще не скосила
тривога людського дна

податись куди до кого
вже й смерть відійшла від нас
коса обпеклась об камінь
підступна земна коса

дрімають останні мармури
ростуть молоді льоди
метафорою із метафори
стали твої сліди...

тихне
тільки сон
повільний

опале
листя
червоніє
від подиху

збираю листя
збираю пелюстки
збираю сни
не доторкнутись

смужки світла
на підвіконні
виростають
сонячними
квітами

не засинають
квіти
на підвіконні

дзвіночок
з білими
крильцями

завмираю
ще вітер
живе
у нашій любові

піщана яма
у ній
втрачаю повітря
уповільнюю
подих
заповзаю
в глибини
власного болю

піщана яма
спустошена

хай ще рань
біла
як твої пальці

небо теж
біле

бракне
у небі
повітря

сповідь
польового
коника

спорожнілі
чаші
позичених
днів
стукотять
у пам'яті

заусміхаються
діти
на вулиці

подивляться
діти
на
ікони неба

хата
навкіс
тулиться
до верби

сльоза
тулиться
до сльози

вип'ю
вино
іскристе

пам'яну
дідову
хату

у мрамурі
чужих
поглядів
говориш
до себе
як наречений
без
нареченої

весна
відійшла

В сльозах
замириний
спокій
радості

дні
надмірного
проміння

зерно
падає
на землю

до
останнього
крику
спів
пташки

причинені
двері

бачу
як
повільно
віск
стає
теплим

невичахла
порожнеча
душі

сади
кольорові
у спокої
зимового
простору

зостається
прозорість

кольорові
сади

яблука
кольорові

Літери чужих снів

горобець випив літо
у ніжності його торкань
ніжками по землі
у сні кольоровім
тільки у сні
літо випито
і я запитую

ти чуєш
не чую
ти мовчиш
я мовчу
ти знаєш
я не знаю

зупинилось серце
у кого з нас

жінка
із білими
крильми
не образ

шукаю
у її знімках
красу
жінок
Ботічеллі

шукаю
у ній
тебе

шукаю
у ній
себе

дійдеш
до села
у якому
ніхто
не співає

послухай
сум
серед
хрестів

покликала
до себе
дала хліба
розлучатись
не хоче

а я бачу її
уперше

руйнівники
гнізд
руки
дітей

руйнівники
гнізд
крила
дітей

чекаю
на тебе

залишилось
мені
заплакати
за тобою

осінь
не плаче

не падай
у сонячне
проміння

дійди
до сільської
дороги
крізь
ранок

чужі
паркани
обличчя
чужі

тільки
цвинтар
не чужіє
до поля

хто ще
підіймався
з руїни
не чекаючи
на прихід
найближчих

дух
завжди
самотній

дух
в людині

найрідніший
голос
серед
одинокості

стає
одинокістю

САДИ СЕРЦЯ

за селом
білі
руки
доторкнулись
до землі

СЛЬОЗИ
В КРИНИЦІ

ВОДА
ЖИВА

гриби
осінні
диво
із див

хлопці
впіймали
дощ
і
покотились
хмари
до березня

узимку
затихає небо

темрява
криє
холодом
кульбабки

розчервонілі
яблука
стукотять
в порожнечі
трави

слухай
в хаті
морозець
заснув

сніги довгі
за вікном
не видно
як горобці
туляться
до стін
вікових

раптом
згадав
то була
твоя тінь
серед ромашок

я просив тебе
намалювати
ромашку
на стіні

сонячне
проміння
земного дня
задихається
від
туману

сонячний
туман
піднімається
над
полем

на голу
душу
падає
горе

голодні
хмари
не дочекались
роси
з білих
рушників
весни

двері
одчинені
хата
одчинена
мовчить
зозуля
біля
розхристаної
стежки

голос
мовив
подивись на
зозулю
коли тінь
впаде
у траву

послухай
далеку
музику

звільніть
хрести
од пам'яті

зупиніть
зозулю

вкотре
голос
мовить
крізь
тінь у траві
голос
і у воді темній
висріблює
камінці
коли вмирає
холоднеча
мовчання

зозуля
прокидається
зозуля
доспіває
слова
вимерлої
пісні

ГОЛОС МОВИВ
ДО МЕНЕ
ВОСТАННЄ
ЗЕМЛЯ
ТВЕРДА
СТАНЕ ДОМОМ
ЗОЗУЛІ

ГНІЗДА
ЗНИКЛИ В ПОВІТРІ

минути
вікна
мертвих
будинків

забути
як вчора
впала
стіна

дощ
змочив
глину

тепер
стіна
стала
курганом
у серці
села

грав
на сопілці
вигравав
золоті
промені
літніх
дзвіниць

а я споглядав
як липа
відганяє
од себе
степових бджіл

ще не було
більшої
правди
за цю

вчутись
позбуваючись
старої
пам'яті

ще трохи
і ти усвідомиш
свою
тимчасовість

краще
дивись
як граються
горобці на сонці

після них
залишиться
тінь
а що
після тебе

після них
залишиться
насіння
в полі
а що
після тебе

тільки
слово
з чужих
губ

будеш
як горобець
у полі

набуваю
чужий
голос
саме
набуваю
і тепер
говорю
чужі слова
старечим
голосом

у якім
кожен з нас
земних людей
стає
вічним
у розмові
з Богом

набуваю
чужий
голос
а потім
слухаю
чужі слова
які ніколи
не стануть
моїми

набуваю
чужі слова
аби
напитись
води
твоїми вустами
з серця
криниці

набуваю
чужі
слова

цей
дощ
всмiхатиметься
до нас

вже
потiм
обiрветься
струна
часу
i я з тобою
зможу
зостатись
у тишi
нiчного
неба

саме
цей
дощ
допоможе
нам
вiдчути
нiчну самоту
дерев

а потім
прокинеться
зозуля

дощ
огорне
наші
тіні
тишею
нічних
вулиць

а потім
будемо
визбирувати
осінні
яблука
в саду
чужої
присутності

я ще
мовчу
а тобі
треба почути
мій
голос

хочу
мовчати
хочу
впасти
у біле
небо
в тобі

хочеш
почути мій голос
зостанусь
на
перехресті
мовчання
і довго
дивитимусь
на дорогу
як на
долю

на вулиці
впіймали
обідні
хмари
начебто
вчора
до неба
не дійшли

тільки нічними
дорогами
стукотять
повільно
і глухо

замало
ніжності
для нічних вулиць

зісохлі
дерева
гіркі сльози
у глечику
осені

донині
думав
як день
минатиме
білий
день
минатиме
повз нас

впізнаю тебе
поміж
найбільших
квітів
весни
у словах
старих поетів
про
любов

чи варті
слова
твоїх рук
чи варті
очей
печальних

найдовша
любов
як
смиренність
днів
наших

ще
не торкаючись
землі
стаєш
травою
вічною

подих
у полі
не стає
вітром

золоті
нитки
навколо
тебе

день
у воді
осінній
відбився

ходиш
біля
чужих
воріт
як
ворона

ЖИТИ
у дні
осінні
що zostались
для
світу

усе видається
пусткою
вітер
у полі
розриває
могили
цвіркунів

вітер
у полі
ніколи
не стане
збивати
з дороги
дощ

могили цвіркунів
під
травою

могили
цвіркунів
під
могилами
трав
осінніх

хто
для тебе
рідніший
за мене

самотня
рідня
завжди
рідніша

у зниканні
немає
смутку

руками
теплими
торкаємось
слідів

злетілись
до криниці
обвуглені
та голодні
без крил
а хтось
без очей

заспівай
пташко
заспівай
водице

у молитві
сльози
більше
музики
ніж на землі

пісень
замало

тільки
одвесніти
останнім
цвітом
природи

слухаючи
як повертаються
лелеки
до
наших
сіл

могили
мовчать
серед хрестів
наші
голоси
ніколи
не стануть
вічними

холодна
тиша
лишень
порожнеча
голосу

довга історія
ти
і я
біле
і чорне
у глибинах
недоторканості

лінії
в повітрі
часом
різняться
звук

світи
стають
рідними
як і коріння
в землі

метелик
у кімнаті
без
квітки
задиhaється

сонце
зникає
у квітці

не шукай
серед
тиші
лісу

у кожному
листочку
схована
німота

побачити
в тобі
дощ
за вікном

сліпота
сильніша
за нас

любов
повинна
стати
одинокістю

бо як
без
страждання

нерідко
шукаю
чужі сліди
і не знаходжу

тінь
не залишає
сліду

первень
світу
серед
нас

поклоняюсь
доброті
забуваючи
про
лихо
підлості

сльози
далеко
від нас

схились
перед
правдою

щезає
день

оце
ранок
світлий

восени
повітря
на хвильку
стає
дощем

півонії
говорять
до мене

не ти
а твої
півонії

улюблені
квіти
півонії

спокій
справжня
сила

В цьому
відсутність
філософії

дарунок
для тебе

день
у якому
зникає потреба
творення
світу

з тобою
прощатись

у карих
очах
червня
твоя
присутність

у карих
очах
вечора
тебе
побачу

порухав
крильми
тепер
матиму
як згадати

вона
була

і я
доторкнувся

довідуватися
ще вчора
я мав
щастя
знати
тебе

але
весни
немає

так довго
тлумачу
відгадуючи
хочу
знайти
у твоїх
словах
правду

дотліває
трава
у степу
як листи
від тебе

погляд
який
зостається
в тобі
назавжди

крила
які
дарували
небеса
як і горе
серед
гріха

хтось
подарував
тобі
крила

сади

вічність
у просторі
життя

ще живі
світи
ще живі
трави

вічний
порух
листіків
у саду

сьогодні
побачив
як горобці
слухають
нас

горобці
заснули

повторення

село
поснуло
в снігах
пам'яті

струмує
подих
з глиняних
стін
літа

можемо
дочитати
Євангеліє
у снігах
сну

можемо
заслати
ніжність
до гіркавості
млости

тіло
у сні
блаженнім
слухає
власну
тінь
що грає
на арфі
крізь
навколишню
товщу
снігів

знайшов
спокій
у останніх
рядках
Євангелія

не я кував
а хтось
серед
білих дерев
снігу
намів

спини
кров на білому
збуди
сон
і засни
у землі

сяйво
порожнечі
вмиратиме
на твоїх руках

звідки
прийдеш
дивитись
крізь одчинене
вікно
снігів

поза очі
кажуть
що ти
зостався
сліпим

кажуть
тінь біля
дороги
жива
тінь
у хреста
мертва

невже час
невже колись
стало
сьогодні
лишень
царина
могил
у весні
кольорових
метеликів

вимуровую
голоси
у листопадовім
світлі
сонця

голос
минуций
хоча
крило
ангела
обіймає
день

мряка
ще холодніша од сну

ніяк не звикну
дивитись на тебе
крізь
молитовні
співи
церковних дзвонів

задихаюсь
повітря
стає
піснею

повітря
зникає
повітря
повниться
тобою

враз
навколо
стихають
дзвони

я
знову
дихаю

літо
у якому треба
зустрітись з тобою
згоріло
а мені йти босим
а мені йти
до голосу квітки
яка обіймає тебе

луна з криниці
як чорний ворон
у небі
падає

а ще літо
у білій хустині
прощання
плаче
дощами
березня

а ще ворон
у небі
падає
як дощ
на листок

але я мусив
сказати тобі
про нас
останнє слово
літнього вечора

ще тільки літо
у світі білого снігу

а потім
я сам собі скажу
що в любові так легко
сховатись
у любові так легко
прощати
із любов'ю так тихо
вмирати

за калиною небо
за тобою сльоза

2023

СОН СХОДИТЬ
НАД МОЄЮ ГОЛОВОЮ

НІХТО НЕ МОВЧИТЬ
КОЛИ
ВОДА
ЗАМОВКАЄ
У НІМОТІ

не вийти
зі сховку
де
обрій
даленіє
за стежкою
даленіє
серце
за стежкою
ото
дівчина
з руками
білими
торкається
моїх
долонь

волаю
до пам'яті
шукаючи
останню
хвилину
зими
що
не подолає
перевал
самотності

самота

оголені
київські верби
мовчать
а тінь
руки
торкається
безбожного
світ

очисти
архангеле
серце
од чорних
дум
нема без тебе
світла
поміж
світів
та людей

очисти
од скверни згубної
дозволь
мовчанню
знайти
слово
у псальмах вічності

на землі
у літах
сну
і явлення
до
відчинених воріт
Петра

ще сон явний
ще сон вічний
ще сон
у твоїх долонях
спить
літо
над літом
липовим
цвітом
утоми
бджоли

Зміст

Дмитро Дроздовський.

Шукач тиші 3

КОРІННЯ ДОЩУ

«коріння дощу повернення...» 20

«при далекій дорозі...». 21

«не бачив світла небесних
молитов...». 22

«торкаючись чужих рук...». 23

«ожина стигне доторкнутись
до ожини...» 24

«напиши мені осінь поруйнує...». . . 25

«тремтіння хата холодна...». 26

«звільнись у далеких дорогах...» . . 27

«птахи злетілись до вечора...» . . . 28

«сьогодні дикі бджоли понесуть...» . 29

«зникни знову торкатимусь
твого волосся...». 30

«бджола відлітає обцілувавши
останній сонях...» 31

«хто ти питають у мене голоси...». . 32

«день вербовий ікону занесли...» . . 33

«снігурі витоптали стежку до криниці...»	34
«день забувається у лісових гніздах...»	35
«вовк у ранковій тьмі...»	36
«молоді груші не падають...»	37
етюд вершин.	38
«тихне тільки сон повільний...»	40
«дзвіночок з білими крильцями...»	41
«завмираю ще вітер живе...»	42
«піщана яма у ній втрачаю повітря...»	43
«сповідь польового коника...»	44
«хата навкіс тулиться до верби...»	45
«у мрамурі чужих поглядів...»	46
«в сльозах замириний спокій радості...»	47
«дні надмірного проміння...»	48
«причинені двері бачу як...»	49
«сади кольорові у спокої...»	50
літери чужих снів.	51
«жінка із білими крильми...»	52
«дійдеш до села у якому ніхто...»	53
«покликала до себе дала хліба...»	54

«руйнівники гнізд руки дітей...» . . .	55
«чекаю на тебе залишилось мені...» . . .	56
«не падай у сонячне проміння...» . . .	57
«чужі паркани обличчя чужі...» . . .	58
«хто ще підіймався з руїни...» . . .	59
«найрідніший голос серед одинокості...»	60

САДИ СЕРЦЯ

«за селом білі руки...».	62
«сльози в криниці вода жива...».	63
«гриби осінні диво із див...».	64
«узимку затихає небо...»	65
«розчервонілі яблука стукотять...»	66
«сніги довгі за вікном...»	67
«раптом згадав то була твоя тінь...».	68
«сонячне проміння земного дня...».	69
«на голу душу падає горе...»	70
«голодні хмари не дочекались роси...»	71
«двері одчинені хата одчинена...».	72
«минути вікна мертвих будинків...»	75
«грав на сопілці вигравав...».	76

«вчитись позбуваючись старої пам'яті...»	77
«набуваю чужий голос...»	79
«цей дощ всміхатиметься до нас...» .	81
«а потім будемо визбирувати осінні яблука...»	83
«на вулиці впіймали обідні хмари...»	85
«донині думав як день минатиме...» .	86
«ще не торкаючись землі стаєш травою...»	88
«золоті нитки навколо тебе...» . . .	89
«жити у дні осінні що zostались...»	90
«усе видається пусткою вітер у полі...»	91
«хто для тебе рідніший за мене...» .	92
«злетілись до криниці обвуглені та голодні...»	93
«пісень замало тільки одвесніти...»	94
«могили мовчать серед хрестів...» .	95
«довга історія ти і я біле і чорне...»	96
«метелик у кімнаті без квітки задиhaється...»	97
«не шукай серед тиші лісу...»	98

«побачити в тобі дощ за вікном...»	. 99
«любов повинна стати одинокістю...»	100
«нерідко шукаю чужі сліди...»	. . . 101
«первень світу серед нас...»	. . . 102
«сльози далеко від нас...»	103
«щезає день оце ранок світлий...»	. 104
«півонії говорять до мене...»	. . . 105
«спокій справжня сила...»	106
«дарунок для тебе день у якому зникає потреба...»	107
«з тобою прощатись у карих очах...»	108
«порухав крильми тепер матиму як згадати...»	109
«довідуватися ще вчора я мав щастя...»	110
«так довго тлумачу відгадуючи хочу знайти...»	111
«погляд який застається в тобі...»	112
«сади вічність у просторі життя...»	113
«сьогодні побачив як горобці слухають нас...»	114
«село послуло в снігах пам'яті...»	115

«не я кував а хтось серед білих дерев...»	117
«звідки прийдеш дивитись крізь одчинене вікно...»	118
«мряка ще холодніша од сну...» . .	120
«літо у якому треба зустрітись з тобою...»	122
«сон сходить над моєю головою...».	124
«не вийти зі сховку де обрій...» .	125
«самота оголені київські верби...»	126
«очисти архангеле серце од чорних дум...»	127

Роман Ігорович Петрук народився 14 жовтня 1991 року в м. Луцьк. Український художник, педагог. Працює в галузі живопису, графіки, монументального та сакрального мистецтва. Член Національної спілки художників України (з 2015 р.) Лауреат Премії імені М. Дерегуса в галузі образотворчого мистецтва (2016 р.) Лауреат Премії Київського міського голови за особливі досягнення молоді у розбудові столиці України – Міста-героя Києва у номінації

«Творчі досягнення» (2019 р.)
Заслужений діяч мистецтв
України (2019 р.), доцент
(2021 р.)

У 2015 р. з відзнакою закінчив Національну академію образотворчого мистецтва і архітектури, здобув ступінь магістра за спеціальністю «Образотворче мистецтво», здобув кваліфікацію художник-живописець-монументаліст, дослідник, викладач. Керівник – дійсний член (академік) НАМ України, народний художник України, лауреат Державної премії України імені Тараса Шевченка (1988), професор Микола Андрійович Стороженко.

У 2018 р. закінчив асистентуру-стажування Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури за спеціальністю «Образотворче мистецтво». Керівник – заслужений діяч мистецтв України, професор Олександр Петрович Цугорка.

Педагоги з фаху – І. Ковтонюк,
В. Барінова-Кулеба, А. Блудов,
А. Цой, Н. Білик, І. Пилипенко,
О. Соловей, А. Твердий.

З 2018 р. на педагогічній
роботі у Київській державній
академії декоративно-приклад-
ного мистецтва і дизайну імені
Михайла Бойчука.

Експерт Експертних рад
Українського культурного фонду
(2020, 2021, 2022, 2023).

Літературно-художнє видання

Новицький Станіслав Сергійович

КОРІННЯ ДОЦУ

Поезії

Редактор **Микола Славинський**
Коректор **Тетяна Торак**
Технічний редактор **Анатолій Каретний**
Верстка **Василь Яценко**
Художнє оформлення **Роман Петрук**

Підписано до друку 01.03.2024 р.
Формат 64x90/16. Папір офсетний.
Гарнітура Consolas. Друк офсетний.
Ум. друк. арк 8,63
Наклад 150, Замовлення № .

Видавництво «Український письменник»
01024 Київ, вул. Банкова, 2
E-mail ukrpsm@gmail.com
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 571 від 20.08.2001 р.

а потім
я сам собі скажу
що в любові
так легко сховатись
в любові
так легко прощати
із любов'ю
так тихо вмирати